

*Sygn. akt II AKa 111/22*

## WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

*Dnia 25 kwietnia 2023 r.*

*Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:*

*Przewodniczący: SSA – Adam Wrzosek (spr.)*

*Sędziowie: SA – Ewa Jethon*

*SA – Anna Zdziarska*

*Protokolant: – st. sekr. sąd. Katarzyna Rucińska*

*przy udziale Prokuratora Marka Deczkowskiego i oskarżyciela posiłkowego P. M.*

*po rozpoznaniu w dniu 20 kwietnia 2023 r.*

*sprawy:*

*1. K. D., syna A. i H. z domu N., urodz. (...) w S.,*

*2. M. M. (1), córki G. i A. z domu W., urodz. (...) w K.*

*oskarżonych z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k., z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.*

*na skutek apelacji, wniesionych przez obrońców oskarżonych*

*od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie*

*z dnia 29 listopada 2021 r. sygn. akt VIII K 134/18*

*I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że ustala, iż oskarżeni K. D. i M. M. (1):*

*1. w ramach przypisanego im czynu z pkt VIII aktu oskarżenia, doprowadzili pokrzywdzonego P. M. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w wysokości 45 000 zł i z opisu tego czynu eliminuje uzyskanie przez oskarżonych zaliczki w wysokości 20 000 zł,*

*2. tytułem naprawienia szkody, o której mowa w pkt 4 zaskarżonego wyroku są zobowiązani solidarnie do uiszczenia na rzecz I. D. 416 000 (czteryście szesnaście tysięcy) zł oraz na rzecz P. M. 796 200 (siedemset dziewięćdziesiąt sześć tysięcy dwieście) zł;*

*I. w pozostałej części tenże wyrok utrzymuje w mocy;*

*II. zwalnia oskarżonych K. D. i M. M. (1) od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając poniesionymi w tym zakresie wydatkami Skarb Państwa.*

## UZASADNIENIE

UZASADNIENIE	
--------------	--

Formularz UK 2			
Sygnatura akt	II AKa 111/22		
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. <b>CZEŚĆ WSTĘPNA</b>			

**Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji**

Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 29 listopada 2021 r., sygn. akt VIII K 134/18

**Podmiot wnoszący apelację**

# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

# oskarżyciel posiłkowy

# oskarżyciel prywatny

# obrońca

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

# inny

**1.3. Granice zaskarżenia**

**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

# na korzyść

# w całości

#na niekorzyść		
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<b><i>1.3.2. Podniesione zarzuty</i></b>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka	

	zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

#### **1.4. Wnioski**

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

### **2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy**

#### **2.1. Ustalenie faktów**

<b><u>2.1.1. Fakty uznane za udowodnione</u></b>					
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.		
		K. D.	Dokonanie transakcji opisanych w zarzutach z aktu oskarżenia, z wyłączeniem przekazania przez P. M. kwoty 20 000 zł, o której mowa w zarzucie z pkt VIII aktu oskarżenia.	Pismo pokrzywdzonych I. D. i P. M. z dołączonymi dokumentami (k. 1219 – 1266).	

<b><u>2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</u></b>			Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.		
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.			
1. 2.	K. D.	Brak zamiaru wyłudzenia mienia od pokrzywdzonych.  Uiszczenie przez P. M. zaliczki w kwocie 20 000 zł, o której mowa w zarzucie z pky VIII aktu oskarżenia.	Wyjaśnienia K. D. złożone na rozprawie odwoławczej w dniu 20 kwietnia 2023 r. (k.1301 – 1306).  Pismo P. M. (k. 1273).		

## **2.2. Ocena dowodów**

<b><u>2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</u></b>		
Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu.
wymieniony w pkt 2.1.1	wymieniony w pkt 2.1.1.	Brak podstaw do kwestionowania rzetelności złożonych dokumentów.

<b><u>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</u></b>	
--	--

Wskazać fakt	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu.
wymieniony w pkt. 2.1.2.1 wymieniony w pkt. 2.1.2.2.	wymieniony w pkt 2.1.2.1. wymieniony w pkt.2.1.2.2.	Wyjaśnienia oskarżonego z rozprawy odwoławczej są zbieżne z wyjaśnieniami złożonymi na wcześniejszych etapach postępowania i – z przyczyn opisanych w dalszej części niniejszego uzasadnienia - nie podważają one ustaleń faktycznych poczynionych w zaskarżonym wyroku.  P. M. nie przedstawił dowodu wpłaty zaliczki w wysokości 20 000 zł, o której mowa w zarzucie z pkt VIII aktu oskarżenia.

<b>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</b>		
Lp.	Zarzuty	
	obraza art. 7 k.p.k. i art. 7 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k., przy czym szczegółowe zarzuty w tym zakresie zostały sformułowane w podpunktach 1 – 4, 5 lit. a – o (vide: petitum apelacji),  rażąca surowość orzeczonej kary pozbawienia wolności – podpunkt 6.	# zarzuty zasadne jedynie w zakresie, w którym dokonano zmiany zaskarżonego wyroku.
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny lub niezasadny.		
<b>W związku ze złożeniem wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku jedynie przez obrońcę oskarżonego K. D. niniejsze uzasadnienie nie dotyczy zarzutów zawartch w</b>		

**apelacji obrońcy oskarżonej  
M. M. (1).**

**Zarzuty zawarte w apelacji obrońcy oskarżonego K. D. są zasadne w zakresie wartości mienia będącego przedmiotem przypisanego oskarżonym przestępstwa z pkt VIII oraz wysokości nałożonego na oskarżonych obowiązku naprawienia szkody.**

Na wstępie należy zauważyć, że:

- określona w art. 5 § 2 k.p.k. zasada in dubio pro reo nie może stwarzać pretekstu do uproszczonego traktowania wątpliwości istniejących w danej sprawie. Ma ona zastosowanie dopiero wtedy, gdy mimo starań organu prowadzącego postępowanie nie da się usunąć występujących wątpliwości, które w takim przypadku rozstrzyga się na korzyść oskarżonego. Występowanie rozbieżności w materiale dowodowym nie może automatycznie skutkować interpretacją ich na korzyść oskarżonego albowiem sprowadzałoby się do automatycznego dawania wiary dowodom korzystnym dla oskarżonego i odrzucaniu dowodów go obciążających. Dlatego też rozstrzygnięcie, w przypadku istnienia rozbieżnych dowodów co do okoliczności mających znaczenie dla odpowiedzialności oskarżonego, winno być zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego.

- uznając jedne z dowodów za wiarygodne, a inne za niewiarygodne sąd kieruje się

- zgodnie z art. 7 k.p.k.
- zasadą swobodnej oceny dowodów. Ustalenia faktyczne tylko wtedy nie wykraczają

poza ramy swobodnej oceny dowodów, gdy poczynione są na podstawie wszechstronnej analizy przeprowadzonych dowodów, których ocena nie wykazuje błędów natury faktycznej czy logicznej oraz zgodna jest z wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego. Sąd ma przy tym prawo dać wiarę wyjaśnieniom złożonym przez oskarżonego, uznać je częściowo za wiarygodne lub odrzucić je w całości, byleby stanowisko swoje w tym przedmiocie należycie i przekonywująco uzasadnił, a ocena tego dowodu była wszechstronna i wnikliwa, zgodna z zasadami doświadczenia życiowego i zebranymi w sprawie dowodami (tezy 6 i 7 do art. 7 k.p.k. w Komentarzu do Kodeksu postępowania karnego pod red. prof. Zbigniewa Gostyńskiego, tom I, str. 171 – 172, Dom Wydawniczy ABC, 1998). Także skarżący, który zmierza do podważenia zasadności rozstrzygnięcia poprzez zanegowanie oceny dowodów stanowiących jego podstawę, winien wykazać jakich konkretnie uchybień dopuścił się sąd meriti w kontekście zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego oceniając zgromadzony materiał dowodowy. Za oczywiście niewystarczające należy uznać samo przeciwstawienie dowodom, na których oparł się sąd orzekający, występujących w sprawie dowodów przeciwnych, jeśli przy tym nie zostanie wykazane, że to właśnie owe dowody przeciwne, ocenione w świetle zasad logiki i doświadczenia życiowego, winny uzyskać walor wiarygodności, zaś dowody stanowiące podstawę ustaleń sądu, w świetle tych samych zasad, są tego waloru pozbawione.



Sąd Okręgowy ustalenia faktyczne poczynił w oparciu o zeznania pokrzywdzonych P. M. i I. D., które korespondują z z dokumentami w postaci faktur i dokonanych przelewów. Samochody, o których mowa w pkt I i w pkt II aktu oskarżenia zostały nabyte przez firmę (...) od P. M., o czym świadczą faktury znajdujące się na k. 23 i 24 akt. W fakturach tych określono terminy płatności za samochód M. (...) na dzień 28 sierpnia 2016 r. (kwota 170 000 zł) i za samochód B. (...) na dzień 18 grudnia 2016 r. (kwota 270 000 zł). Oskarżeni w powyższych terminach, jak i też później, zarówno nie uiścili należności, jak i nie zwrócili samochodów. Charakterystycznym jest przy tym to, że następnego dnia po nabyciu samochodu M. (...) firma (...) sprzedała go firmie (...) za 132 000 zł (faktura z 29 lipca 2016 r., k. 182). Samochód B. (...) został także sprzedany, a mianowicie w dniu 9 września 2016 r. za kwotę 220 000 zł (faktura k. 183). Szybka sprzedaż powyższych samochodów za kwoty znacząco niższe od kwot należnych P. M. i zaniechanie ich przekazania pokrzywdzonemu jednoznacznie świadczy o trafności rozstrzygnięcia w odniesieniu do przypisanych oskarżonym w tym zakresie czynów. Ustaleń tych nie podważają zeznania świadka I. Ż.. Świadek ten zeznał, że w rozmowie z P. M. poinformował go, iż oskarżony K. D. zajmuje się sprzedażą samochodów. Nadto zeznał on, że P. M. sprzedał oskarżonemu samochód B. (...) i wówczas: „P. M. pytał, czy D. zapłaci. Oświadczyłem, że to kwestia umowy jaką zawrzecie. Ja nie byłem przy zawarciu umów. Z tego co wiem, ww transakcja przebiegła prawidłowo. Wiem, że była też umowa sprzedaży

M. (...) oraz B. (...). Z tego co wiem M. (...) również był rozliczony w całości. Odnośnie B. to w całości nie był rozliczony. Ja posiadam informacje tylko od P. M. lub K. D.. Ja nie interesowałem się rozliczeniami pomiędzy ww. wiele rzeczy działo się poza mną” (zeznania złożone w postępowaniu przygotowawczym). Zeznania powyższe nie dają podstaw do wyprowadzenia wniosku, że oskarżony rozliczył się z P. M. z samochodów będących przedmiotem czynów z pkt I i z pkt II aktu oskarżenia. Transakcje dotyczące samochodów B. (...) i M. (...) nie są objęte powyższymi zarzutami, miały one miejsce wcześniej, a pokrzywdzony P. M. nie kwestionuje, że zostały one rozliczone. Świadek nie wskazał także, że wiedzę o samochodzie B. ma od pokrzywdzonego. Stwierdził, że informacje ma od P. M. lub K. D.. Nie stanowi to podstawy do formułowania trzy, że P. M. w rozmowie z I. Ż. poinformował go, iż otrzymał chociażby częściową zapłatę za samochody B. (...), czy też M. (...), opisane w pkt I i w pkt II aktu oskarżenia. Z kolei ewentualna wypowiedź w tym zakresie oskarżonego do świadka I. Ż. nie może negować ustaleń poczynionych przez Sąd Okręgowy.

Faktury i dowody wpłaty znajdujące się w aktach sprawy (k. 9 – 14, k. 25, k. 26, k. 67 – 69, k. 99, k. 102 – 107 oraz dołączone do pisma pokrzywdzonych k. 1222 - 1266) potwierdzają zeznania pokrzywdzonych dotyczące nabycia od firmy (...):

- przez P. M. w dniu 30 września 2016 r. czterech samochodów M. (...) za 67 000 zł, 60 000 zł, 65 000 zł, 65 000 zł (czyny z pkt III – VI aktu oskarżenia),

- przez I. D. w dniu 6 października 2016 r. trzech samochodów M. (...) po 67 000 zł każdy (czyny z pkt IX – XI aktu oskarżenia).

- przez I. D. i P. M. w dniu 21 października 2016 r. samochodu S., za który pokrzywdzeni wpłacili kwotę 115 000 zł (czyn z pkt VII aktu oskarżenia).

Bezspornym jest też, że firma (...) dokonała sprzedaży wyżej wymienionych pojazdów pomimo, że nie były one jej własnością. Właścicielem samochodów był bowiem H. Ś. i firma (...) S.A. W świetle zeznań H. Ś. bezspornym jest jednocześnie, że oskarżeni przestali uiszczać opłaty z tytułu najmu powyższych samochodów, a propozycja K. D. dotycząca wykupu samochodów pojawiła się, gdy zaczął on zalegać z płatnościami. Świadek zeznał: „Pan D. zaczął mi mówić, że bym się nie martwił, bo on wykupi te auta. Według mnie to było takie mydlenie oczu”. Stwierdził też, że umowa najmu samochodów: „(...) została zerwana, bo pan D. przestał płacić pieniądze i chciałem odebrać samochody” oraz: „nie było żadnych ustaleń pomiędzy mną, panem D., a pokrzywdzonymi w tej sprawie, co do sprzedaży i kupna przez nich tych aut” (zeznania złożone przez H. Ś. na rozprawie). W świetle relacji pokrzywdzonych i H. Ś. trafne są ustalenia, że oskarżeni nie zamierzali do wykupienia wynajmowanych samochodów i przekazania tytułów ich własności pokrzywdzonym, a tym samym sprzedając te samochody I. D. i P. M. doprowadzili ich do niekorzystnego rozporządzenia mieniem.

Dla bytu przypisanych oskarżonym przestępstw z pkt III – VII i z pkt IX – XI nie ma znaczenia

świadomość pokrzywdzonych, że oskarżeni dokonując sprzedaży powyższych samochodów nie byli ich właścicielami. Oskarżony P. M. deklarował pokrzywdzonym, że dostarczy tytuły własności sprzedanych pojazdów lecz - jak wykazano wyżej - nie zamierzał się z tej obietnicy wywiązać. Ustaleń w powyższym zakresie nie podważają zeznania M. C.. Korelują one z zeznaniami H. Ś., że K. D. deklarował chęć wykupu samochodów. Deklaracji tych nie można uznać za miarodajne skoro oskarżony pieniądze uzyskanych za sprzedaż samochodów I. D. i P. M., nie przeznaczył na ich wykup od H. Ś..

Przypisane oskarżonym czyny z pkt VIII i z pkt XII aktu oskarżenia dotyczą wyłudzenia od I. D. i P. M. kwot po 65 000 zł poprzez wprowadzenie w błąd co do atrakcyjnej oferty sprzedaży samochodów B. (...), do czego oskarżeni nie byli uprawnieni, przy czym powyższe pojazdy zostały zabrane przez właścicieli, a oskarżeni nie rozliczyli się z pobranych pieniędzy. W aktach sprawy znajdują się dokumenty w postaci umów najmu, na podstawie których firma (...) wynajęła pokrzywdzonym powyższe samochody. Z relacji pokrzywdzonych wynika, że samochody po wykupieniu ich przez firmę (...) miały stać się własnością pokrzywdzonych. Pokrzywdzeni inwestując zatem kwoty po 65 000 zł mieli stać się właścicielami samochodów o wartości 130 000 zł każdy, co zmniejszałoby zadłużenie jakie mieli wobec nich oskarżeni. Bezspornym jest, że oskarżeni nie wykupili samochodów, które po zawarciu wskazanych wyżej umów zostały

zabrane przez ich właścicieli. Zważywszy na miarodajność relacji pokrzywdzonych co do innych przestępnych zachowań oskarżonych Sąd Okręgowy był uprawniony, w oparciu o te relacje, do przypisania oskarżonym czynów z pkt VIII i z pkt XII aktu oskarżenia. Tytułem transakcji, o których mowa w pkt VIII i w pkt XII aktu oskarżenia I. D. wpłaciła kwotę 65 000 zł (k. 27), a P. M. kwotę 45 000 zł (k. 62).

W przypadku samochodu A. (...), o którym mowa w pkt XIII aktu oskarżenia również doszło do zawarcia umowy, na podstawie której firma (...) wynajęła I. D. powyższy pojazd, będący własnością firmy (...). I. D. za pośrednictwem P. M. przekazała firmie (...) 90 000 zł i miała uzyskiwać pieniądze z wynajmu samochodu klientowi znalezionemu przez oskarżonego K. D.. Z tytułu najmu I. D. nie uzyskała żadnych pieniędzy, a oskarżeni nie zwrócili pokrzywdzonej kwoty przez nią przekazanej. Mając na uwadze zachowania oskarżonych w odniesieniu do wcześniej opisanych zdarzeń brak jest podstaw do podważania ustaleń Sądu pierwszej instancji w zakresie czynu z pkt XIII aktu oskarżenia.

Wystawione przez firmę (...) faktury proforma oczywiście nie stanowią potwierdzenia posiadania przez tę firmę prawa własności pojazdów wymienionych w tychże dokumentach i przeniesienia ich własności. Uwiarygadniają one jednakże relacje pokrzywdzonych, na których podstawie poczyniono w sprawie ustalenia faktyczne.

Oszustwo jest przestępstwem kierunkowym, w którym celem działania sprawcy jest uzyskanie

szeroko pojętej korzyści majątkowej, która może polegać zarówno na uzyskaniu zysku (zwiększeniu aktywów), jak i na zmniejszeniu pasywów. Tym samym kwestia rozliczeń firmy (...) z osobami lub podmiotami, do których należały samochody opisane w pkt III – XIII aktu oskarżenia nie ma znaczenia dla bytu przestępstw przypisanych oskarżonym.

Zawieranie przez oskarżonych kolejnych transakcji z pokrzywdzonymi, w wyniku których uzyskiwali oni dalsze sumy pieniędzy i brak chociażby częściowego rozliczenia się z zaciągniętych zobowiązań uprawniało Sąd Okręgowy do stwierdzenia, że: „(...) liczne deklaracje spłacenia pokrzywdzonych okazały się gołosłowne, co jednoznacznie wskazuje na bezpośredni zamiar wyłudzenia”.

W świetle powyższych rozważań brak było podstaw do oparcia ustaleń faktycznych na wyjaśnieniach oskarżonych, w tym wyjaśnieniach złożonych przez oskarżonego K. D. w postępowaniu odwoławczym.

P. M. nie przedstawił żadnego dokumentu potwierdzającego dokonanie wpłaty kwoty 20 000 zł tytułem zaliczki na samochód B., o którym mowa w pkt VIII aktu oskarżenia. Należało zatem wyżej wymienioną kwotę wyeliminować z opisu tegoż czynu i ustalić wartość mienia będącego przedmiotem przestępstwa na kwotę 45 000 zł. W wyniku przestępstw przypisanych oskarżonym pokrzywdzeni ponieśli szkodę:

- I. D. w wysokości 416 000 zł (wpłata 60 000 zł na samochód S. –

czyn z pkt VII aktu oskarżenia, trzy wpłaty po 67 000 zł na samochody M. (...) – czyny z pkt IX – XI aktu oskarżenia, wpłata 65 000 zł na samochód B. (...) – czyn z pkt XII aktu oskarżenia, wpłata 90 000 zł na samochód A. (...) – czyn z pkt XIII aktu oskarżenia),

- P. M. w wysokości 796 200 zł (kwota 170 000 zł za samochód M. (...) – czyn z pkt I aktu oskarżenia, kwota 270 000 zł za samochód B. (...) – czyn z pkt II aktu oskarżenia, wpłaty w wysokości 67 000 zł, 60 000 zł i dwie wpłaty po 65 000 zł za cztery samochody M. (...) – czyny z pkt III – VI aktu oskarżenia, wpłata 55 000 zł na samochód S. – czyn z pkt VII aktu oskarżenia, wpłata 45 000 zł na samochód B. (...) – czyn z pkt VIII aktu oskarżenia, przy czym od sumy tych wpłat należało odjąć kwotę 800 zł, o której mowa w drugich zeznaniach P. M. złożonych w postępowaniu przygotowawczym).

W związku z powyższym należało skorygować zaskarżony wyrok w zakresie rozstrzygnięcia dotyczącego nałożonego na oskarżonych obowiązku naprawienia szkody.

W odniesieniu do innych rozstrzygnięć zawarte w apelacji zarzuty obrazy przepisów postępowania, nie są trafne, a tym samym nie mogą skutkować uwzględnieniem wniosków zawartych w złożonym środku odwoławczym.

Odnosząc się do orzeczonej wobec oskarżonego K. D. kary pozbawienia wolności należy podnieść, że sąd odwoławczy mógłby dokonać w tym zakresie korekty w przypadku stwierdzenia, że jest ona rażąco niewspółmierna w rozumieniu, o którym mowa w art. 438 pkt

4 k.p.k. Ma to miejsce wtedy, gdy na podstawie okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można byłoby przyjąć, że zachodzi wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd pierwszej instancji a karą, jaką należałoby wymierzyć w następstwie prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary. Na gruncie art. 438 pkt 4 k.p.k. nie chodzi przy tym o każdą ewentualną różnicę w ocenie co do wymiaru kary, ale o różnicę tak zasadniczą, iż karę wymierzoną nazwać można byłoby – również w znaczeniu potocznym – rażąco niewspółmierną, tj. niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować. Zważywszy na wysokość wyrządzonej szkody nie można stwierdzić, że kara wymierzona oskarżonemu jest rażąco niewspółmierna w rozumieniu, o którym mowa wyżej.

Wnioski

- o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów,  
ewentualnie  
- o zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

# zasadne  
# częściowo zasadne  
# niezasadne

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny lub niezasadny.

Z przyczyn wskazanych wyżej wnioski zawarte w apelacji nie mogły zostać uznane za zasadne.



<p><b>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</b></p>	
<p>Wskazać wszystkie okoliczności, które sąd uwzględnił z urzędu, niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów (art. 439 k.p.k., art. 440 k.p.k.).</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności.</p>	
<p><b>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</b></p>	
<p><b><u>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</u></b></p>	
	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy.</p>	
<p><b><u>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</u></b></p>	
<p><b>1.</b></p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>Wyeliminowanie z przypisanego oskarżonym czynu z pkt VIII aktu oskarżenia zaliczki w kwocie 20 000 zł i ustalenie, że w ramach tego czynu oskarżeni doprowadzili oskarżonych do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 45 00 zł.</p> <p>Obniżenie wysokości nałożonego na oskarżonych obowiązku naprawienia szkody.</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany.</p>	
<p>Powody dokonania powyższych zmian zostały wskazane we wcześniejszej części niniejszego uzasadnienia.</p>	

<b><u>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</u></b>		
<b><u>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</u></b>		
		# art. 439 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia.		
	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia.		
	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia.		
4.	Konieczność warunkowego umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia i warunkowego umorzenia ze wskazaniem podstawy prawnej warunkowego umorzenia postępowania.		
5.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia.		

<b><u>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</u></b>		
<b><u>5.4. Inne rozstrzygnięcia z wyroku</u></b>		
Lp.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
<b>6. Koszty Procesu</b>		

Wskazać oskarżonego.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
K. D.	III	Z uwagi na sytuację majątkową oskarżonego i wysokość orzeczonej kary pozbawienia wolności na podstawie art. 624 § 1 k.p.k., art. 626 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zwolniono go od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, a wydatkami w tym zakresie obciążono Skarb Państwa.

<b>7. PODPIS</b>
Adam Wrzosek Anna Zdziarska Ewa Jethon

<b><u>1.3 Granice zaskarżenia</u></b>	
Wpisać kolejny numer załącznika 1	

Podmiot wnoszący apelację	obrońcy oskarżonego	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	orzeczenie o winie	
<b><u>1.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia</u></b>		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<b><u>1.3.2 Podniesione zarzuty</u></b>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej	

	orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<b>1.4. Wnioski</b>		
#	uchylenie	# zmiana